Комуністи мають ту саму найблисшу мету, що й инші пролэтарські партії, а саме обернене пролэтаріяту в клясу, знищенэ пановання буржуазії, здобутэ пролэтаріятом політичної влади.

Теористичні пункти комуністів ані трішки не спирають ся на ідеї і принціпи, знайдені або відкриті тим чи иншим сьвітовим реформатором.

Вони виявляють з себе лиш вираз в загальних рисах дійсних відносин істнуючої клясової боротьби, лиш загальний вираз історичного руху, що відбуваэ ся на наших очах. Змаганэ до знесеня дотеперішних відносин власности не э характерною прикметою комунізму.

Всї відносини власности підлягали постійним історичним замінам і одмінам.

Наприклад французька роголюція знесла февдальну власність на користь власности буржуазної.

А сучасна буржуазна приватна власність се э останній і найповнїйший вираз витворюваня продуктів, якэ спираэ ся на клясові антаґонізми, на визискуванэ одних другими.

В тім розуміню комуністи можуть висловити свою теорію оттаким виразом: скасованэ приватної власности.

Нам, комуністам, закидали, що вачеб то ми хочемо знести здобуту особистою працею, власними руками зароблену власність, — власність, що э ґрунтом для всякої особистої свободи, діяльности та самостійности.

Напрацьована, здобута своїми руками, заслужена власність! Чи ви говорете про дрібно-міщанську, дрібно селянську власність, що істнувала перед буржуазною власністю? Ми не потребуємо эї касувати, розвиток промислу сам знищив і нищить її щоденно.

Або може ви кажете про сучасну приватну власність буржуазії?

Так хіба наэмна праця, праця пролэтарів, даэ їм власність? А ні трішечки! Вона утворюэ капітал, тоб-то власність, що визискуэ наэмну працю і що може розвинути ся лише тоді, коли вона утворюэ нову наэму працю задля нового визиску її. В своїй теперішній формі власність тримаэ ся на антиґонізмові між капіталом і наэмною працею. Розгляньмо обидва боки сього антаґонізму.

Бути капіталістом, се не значить займати в продукції не тільки особисте, але також і суспільне становище. Капітал э спільним громадським продуктом і може бути зужитий для діла лиш спільними заходами богатьох, ба навіть, всїх членів суспільства.

Значить капітал не э особистою силою, він э силою суспільною.

Отже, коли капітал повернеть ся у спільну власність всїх членів суспільства, то се не буде перетворенэ особистої власности в громадську. Змінить ся лиш суспільний характер власности. Вона втратить свій клясовий характер.

Звернїм ся тепер до наэмної праці:

Пересїчна цїна наэмної праці — се мінїмум заробітної платнї, себто, сума засобів до житя, потрібних для того, щоб робітник міг вижити, як робітник. Значить, того, що придбаэ собі наэмний робітник своэю працею, ледви вистарчаэ на удержанэ і продовженэ його житя. Ми зовсїм не бажаємо касувати сього особистого присвоюваня продуктів праці, яке потрібне для безпосередного удержаня і продовженя житя, — присвоюваня, що не лишаэ анї трохи чистої користи. Ми тільки бажаємо знести жебрацький характер сього присвоюваня' при якому робітник живе тільки для того, щоб збільшувати капітал, і живе тільки доти, доки се годить ся з інтересами пануючої кляси.

В буржуазному суспільстві жива праця — се лиш засіб побільшувати скупчену працю. В комуністичному суспільстві скупчена праця э лиш засобом для того, щоб розширити, збогатити житэвий процес робітника і сприяти йому.

Виходить що в буржуазному суспільстві минуле пануэ над сучасним, а в команістичному сучасне над минулим. В буржуазному суспільстві капітал э самостійний особистим, тоді коли працюючий індивідуум — не самостійний і не маэ індівідуальности

І знесенэ сих відносин буржуазія називаэ знесенэм особистої свободи! Та вона маэ рацію: бо тут справді йде річ про знесенэ особистої свободи і самостійности буржуазії.

Серед сучасних буржуазних продукційних відносин за свободу вважають вільну торговлю, вільне купно і продаж.

Але разом з тим, як згине баришуванэ, згине також і вільне баришуванэ, як і всї инші великі слова нашої буржуазії про волю, взагалї мають вагу тільки що до звязаного баришуваня, що до поневоленого міщанина середних віків; та вони не мають ніякої ваги проти комуністичного знесенэ баришуваня, проти знесеня буржуазних продукційних відносин і самої буржуазії.

Вас гніваэ те, що ми хочемо знести приватну власність. Але-ж у вашому сучасному суспільстві приватна власність уже знесена для 9|10 його членів, вона саме через те й істнуэ що 9|10 членів суспільства не мають її. Виходить, що ви нам до коряэте за те що ми хочемо знести ту власність, необхідною умовою істнованя якої э відсутність власности у величезної більшости суспільства.

Одним словом, ви нам дорікаэте, що ми хочемо знести вашу власність. Ми справді хочемо се зробити.

(Дальше буде).

WINNIPEG YARD
Redwood & McKenzie St.
Phones St. John 1132 – 910

TRANSCONA YARD
Melrose & Kanata
Phone St. John 1507

Dominion Lumber & Fuel Co. Ltd.

WINNIPEG & TRANSCONA

ДОСТАВЦІ РІЖНОГО РОДА МАТЕРІЯЛУ ДЛЯ БУДОВИ

Маэмо стало на складі лати, ґонти, вікна, двері і всяке викінченэ внутр. Тверде дерево спеціяльно до викінчуваня.

Всякого рода дерево, вуголь завсїгди маэмо також на складі в Трансконї.

Яків Микуляк.

Царський сон.

Тої днини, коли цар потвердив засуд 30 душ на шибеницю, усьміхав ся лукаво до вечера.

Эго вовча душа була немов придавлена, Ходив з сальона до сальона, щоб заципькати сильний удар гнилого серця. Вкінци поїхав до театру. Та эго камінну душу не бавила й найкраща опера. Він казав скликати своїх надворних танечниць, щоб завели танець та коли перечислив їх, побачив, що їх було 30. Ся трийцятка пробила ножем эго серце. Він зірвав ся з фотелю з диким реготом і казав себе везти у двір.

Вечеріло.. В пречудних сальонах сьвітились дорогі канделябри.

Посинїлий цар сидів в гойдалці, випуливши очи на царицю, що сиділа побіч його. В сусїдній кімнаті грались діти. З дальшої кімнати долїтали до царських уший милозвучні акорди надворної орхестри. Та се не бавило царя. Він стержив очима довкола сальону. Эму здавалось, що от от влетить через вікно бомба і эго гниле тіло розпарпаэ в кусні. Эго зір спочив вкінци на этіннім календарі, на якім виднїла напись: „липень" 30. — Се знов прошило його душу. Він тряс ся, мов в фебрі.

На питаня цариці відповідав киванэм голови. Она не знала що то маэ значити. — Може закликати лїкарів?" — спитала она вкінци, та цар сему відказав.

Подали вечеру, та она йому не смакувала. О годину, скорше, як звичайно пішов до спальнї і поклав ся спати. І стало тихо, лиш з близького парку доходили звуки двірського хору „Боже царя храни." —

Цар довго не міг заснути. Він перекидав ся з боку на бік. Нинїшна трийцятка мучила його душу. Вкінци захропів.

В його царській уяві переходили всякі образи наче в „кіно-театрі."

Він бачить себе в авдиэнційній сали. В перед перешукав кишенї міністрам і иншим урядникам, чи в кстрого не знайде бомби, деяким навіть казав скидати сподні, бо їм не довір-

тяв. — Аж ось чути голос дзвінка. На авдиэнцію прийшла велика, груба дама; - эї лице було з'огиджене боляками.

— „Я опікунка проституції" — сказала она до царя.

— Складаю „вашій високости" подяку за се, що ваша високість з'эднала менї сегодня, кількох приклонниць."

— „Честь і слава тобі царю" — говорила ся дама — „що ти не даэш менї упасти, але так щедро збільшаэш мою родину" —

„Я! —, я!? — тебе підпираю!?" — питавсь, дрожачи цар, „а тож яь, — як ти відважилась так збещестити моэ достоїньство?" —

— „Алеж ваше благородіэ!" — тягнула дальше, ся панї, — таж з нинїшним потвердженэм „30тки" на смерть, присягнуло менї 10 молодих вдовиць, — а скільки таких з'эднали менї попередні потвердженя?"...

Цареви було сего забагато і він розлючений, казав эї викинути з салї, ле міністри взяли эї в свою канцелярию.

Така авдіэнція не подобалась цареви. Він став скорими кроками бігати по салї.

І знов задзвонив дзвінок, а служба ввела перед царя, великого, сильного мущину. Сей мовив:

„Прийміть благородіэ від мене низький поклін і подяку, — яко від патрона криміналів, в які ваша сьвітла держава дуже богата. В цїлім сьвітї нема в сих моїх „притулищах", тільки людий, що в вас. А що з нинїшним потвердженэм 30цятки, знаю збільшить ся моэ царство, тому дякую тобі, високий государю, дуже — а — дуже".

— „А тож як!? — Що може з сим мати нинїшнє потвердженэ 30 цятки, одже они пішли на шибеницю, — не в кримінал!" — озвав ся люто цар.

— „А а — дуже богато!, — невихована молодіж, утрачаючи батьків у вашій сьвітлій державі, прямуэ впрост до криміналів, — тому прийми царю мою подяку і поклін! — " говорив опікун криміналів.

Цар дивив ся люто на него, однак яко „патронови" так важних в эго державі інституцій, не казав нїчого, лише дав знак до відходу.

Коли сей відійшов, отворились з розмахом двері і перед царем станув грізний чорно убраний мущина. Білї рукавиці і лице сего пана були окровавлені.

Цар злякав ся эго, задрожав цїлий. Хотів кликнути на службу, але язик не піднявсь. Дивлячись грізно в царські очи сей мовив:

— Я твій слуга, плюгавий царю. Кілька лїт служу тобі, виконуючи твої прокляті накази, а не хочеш підвисшити мої мізерної платнї. — Чи знаэш кілько соток людий, позбавив я житя на твій розказ - - плюгавий царю! Що? ти не пізнаэш мене, — не пізнаэш, тобою настановленого ката!?

Дивись, на мої скровавлені „пролэтарською" кровю руки — Дивись - плюгавий царю, на моэ окровавлене лице, — не бачиш на нїм крови нинїшної трийцятки",

від часу до часу з'являють ся мужі, фільозофи, поети, які голосять порабощеному народови слова втїхи, подають йому надію за красну будуччину. Такими були у жидів пророки, проповідники месіянської ідеї, віри в прихід спасителя. Жиди уявляли собі Месію великим мужем, який розібэ Римлян і увільнить їх від політичного римського ярма; вони вірили, що він буде потомком королївської дінастії Давида, що прійде як військовий полководець в надзвичайному блеску та силї. Коли-ж перед ним станув син, бідного назаренського столяра, офіціяльні учителї жидівської релїґійної мудрости, законники та фарисеї, як каже біблія, „не пізнали його".

В такій атфосмері виростав Христос Простий син бідної назаретської родини відчував від молодих лїт біду, горе й поневоленэ свого народу. Проникливий дух його, богата фантазія, горяча любов до своїх ближнів, розвинене почутэ справедливости спонукало його стати на службу свому народови, щоби спричинити ся до його визволеня з рабства. Але на насильну побіду над римським правительством не міг сподївати ся бідний, одиноко стоячий химерник. Коли він ходив по тихих берегах Йордану, виросла в його снах система високих засад: коли з крови та меча не може родити ся свобода народу, вона мусить родити ся з людських серць; поученэм треба зробити людей прихильниками соціяльної справедливости, рівности та братерства. Наука Христа э перш усього наукою соціяльною. Релїґійного покривала уживав Христос тільки тому, щоби зробити свої засади більше доступними та зрозумілими для простого народу. Коли-б Христос проголошував тільки релїґійні доґми, він не померби був на хресті, бо Римляни були дуже терпимими що до релїґії підвладних їм народів, стараючись тільки о порядне заплаченэ податків. Коли Христос стояв перед судією Понтіэю Пилатом, книжники та фарисеї жалували ся на нього: „Він бунтуэ та пілбурюэ нарід! Він каже, що не треба платити податків цїсареви, тому заслугуэ на смерть!" Таким робом Христос був покараний яко соціяльний революціонер.

Вистарчить привести з біблїї де-які уривки з Христової науки, аби не було нї одного сумнїву шо до соціяльного характеру його науки. „Всї люде — сини одного батька і тому всї люде — братя" „Не збирайте богасти на землї, котре злодій може вкрасти. Там де наше богаство, там і ваше серце. Не можна разом служити двом панам, не можна разом служити богови і мамонї" |Матей VI. 19—24|. „Горе вам, богаті, бо ви вже маэте утїху свою. Горе вам ситим, бо спрага у вас буде. Горе вам, що нинї сьміэте ся, бо плакати будете" |Лука VI. 23 24|. Незабутні дві притчі: про чоловіка, котрий хоче розширювати свої стодоли, аби в розкошах жити |Лука XII. |16 і про богача, котрий жив розкішно та про бідного Лазаря, котрий збирав недоїдки, що викидувано псам зі стола богача |Лука XVI. 19|. Сї слова про богатих були полумінэм повстаня в серцю бідних рибаків та селян. В такому-ж змислї каже Христос богатому молодцеви: „коли хочеш бути совершеним, іди роздай, усе що маэш бідним". |Мат XIX. 21| „Амінь, амінь кажу Вам, скорше верблюд пройде через ухо голки, як богач дістане ся до царства небесного". |Матей XIX. 23 і 24|.

Що наука Христа мала цїлком соціяльний зміст, бачимо з того, що його так розуміли перші християни, які чули його слова з його власних уст. Вони жили відповідно засадами братерства, рівности та справедливости. Весь маэток був спільною власністю. Колиж і церков вродила ся, замирившись з сьвітською римською властю, яка так жорстоко переслїдувала перших християн |мученників| і запродала себе на службу державі, ще й тоді соціяльні ідеї комунїзму утримували ся в вірі в тисячлїтну будучу земну державу спокою та блаженства.

(Дальше буде).

ARCHIVES OF ONTARIO
TORONTO